

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta št. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta št. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne pettirvste za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprete reklamacije so poštnine proste.

Božične misli.

Mraz vlada zunaj, a v naših srcih je toplo. Tudi v najrevnejšo kočjo prisije božične dni žarek veselja in blaženosti. Zakaj ni vse dni celega leta božičnega veselja med ljudmi? Ker svet prehitro zopet pozabi Božje Dete, ki edino trosi blagoslov na nas. Minoli bodo božični prazniki, minola vsa mehkejša, blažilna čustva. Svet bo zopet pričel divjo dirko za bogastvom, za častjo, za svojo osebno koristjo, in sovraštvo in trdosrčnost bosta mu spremljevalki.

Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe! Zakaj noče svet izpolnjevati tega božjega nauka? Potoki solza bi se posušili, na milijone ljudi bi se srečno smehljaje vzdignilo iz črne bede. Toda svet noče tega krščanskega povelja, noče sploh krščanstva, ker mu ne pripušča služiti zlatemu teletu in lastnemu napuhu. In neprestano je na delu, da bi zbrisal iz človeške družbe sledove krščanstva, ki mu vznemirjajo slabo vest. V družine zanaša brezbožne nauke, ki ne pripuščajo krščanske vzgoje otrok, iz šole hoče pregnati krščanski nauk, razkristjaniti hoče zakrament sv. zakona, da razbije s tem družine, ki so podlaga vsakemu družabnemu redu. Čim manj krščanstva, tem manj ljubezni do bližnjega, in pohlepne svetu je prosta pot do njegovih ciljev!

Bedno, tlačeno ljudstvo, ali hočeš biti srečno? Vzdrami in postavi se v službo Božjega Dete! Ne pripuščaj, da se izganja krščanstvo iz tvoje sredine! Kjer je izginil sled krščanstva, tam je vzrastel za te nov bič, ki ga bo brezbožni tlačitelj meril po tvojem hrbtu. Zahtevaj glasno, da se krščanski nauki oznanjujejo ne samo v cerkvi, ampak tudi v šoli, uradu, celi javnosti. Vse v človeški družbi

naj dūba krščanski duh! Le tedaj se bo zopet spoštoval božji nauk: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!

Voditelji ljudstva, ki hočete rešiti ljudstvo, posnemajte Božje Dete! Kristus ni delal za ljudstvo, da bi se mu klanjalo ali mu nosilo denarja, da bi našel čast in bogastvo, temveč da bi ga v istini osrečil. Delal je za njegovo srečo, in ker je bilo potrebno, tudi trpel zanj. Njegovo srce je bilo polno nesebične ljubezni do trpečega ljudstva. Kristus je ljubil ljudstvo in ne njegove tlačitelje. Ni hodil okoli bogatinov, da bi se mu naklonjeno nasmehnil, ni iskal pomoči pri visokih, vplivnih ljudeh, da bi ga blagohotno ščitili, moč in resnica njegovega nauka si je sama našla pot med vse sloje. Ah, kako vse drugače se dandanes ravna, kako malo krščanskega duha je med nami!

Božični prazniki so zopet prišli k nam in Božje Dete je med nami! Zberimo se pred njegovimi jasicami ter ga prosimo, da se krščanski duh med svetom ohrani in razširi, da bodo bedna ljudstva zadovoljna in srečna. Želimo vesele božične praznike!

Politični ogled.

Državni zbor. Ko se je končala, seveda brez stvarnega uspeha, razprava o spremembi volilne pravice za državni zbor, pričela se je razprava o začasnem proračunu za leto 1906. Izmed Slovencev je govoril k temu predmetu kranjski liberalcec notar Plantan, ki je pogreval stare pritožbe svojih somišljenikov, priobčene že neštetokrat v „Slov. Narodu.“ Hrvat Biankini je očital vladi, da za Jugoslovane nič ne stori, čeprav so ti že Avstrijo tolikokrat rešili iz nevarnosti ter prelili za njo

toliko dragocene krvi. Isto je storil njegov tovariš Hrvat dr. Zaffron. Omenjal je posamezne slučaje, kako ljubi vlada Jugoslovane. Prejšnja jugoslovanska ljudovlada Dubrovnik je imela lepo imetje do 40 milijonov kron, katere pa je vse pobrala avstrijska vlada. V nekdanji palači svetovalcev so sedaj vojaki, šole pa v beznicah, ki so podobne hlevom. Zbornica je z veliko večino odobrila začasni proračun. Nad polovico poslancev pa se je odtegnilo glasovanju, med temi tudi mnogi Jugoslovani. Nato je zbornica brez razprave odobrila začasno podaljšanje trgovinske pogodbe z Italijo. V ponedeljek, dne 18. t. m. je bila zadnja seja državnega zbora pred božičem.

Avstrija v Albaniji. Največja skrb avstrijske vlade že od nekdaj je, da bi potlačila Slovane in povzdignila Nemce. Dočim opravlja ta krivičen posel, pa skušajo druge države zmanjšati, kjer le mogoče, upliv Avstrije. Prej je imela Avstrija mnogo govoriti v Albaniji, pokrajini turški na Balkanu, in če bi šlo tako naprej, bi jo ob ugodnem času lahko spravila pod svoj klobuk kakor Bosno in Hercegovino. Imela je v njej šole in uvažala je v njo svoje pridelke. Sedaj jo je že nadkrilila Italija. Naše vlade imajo nesrečne roke!

Med Nemčijo in Anglijo so vsled države Maroko v Severni Afriki, kamor hočeta obe državi dobiti neoviran pristop za svojo trgovino, nastale nekoliko napete razmere. Toda Nemčija se očito boji Anglije. Nemški državni kancelar knez Bülow je že parkrat zatrjeval, da hoče Nemčija z Angleško mir. Seveda, kdor ve, da ima Anglija petkrat močnejše brodogradne nego Nemčija, se smeji takemu zatrjevanju. Nemčija mora hoteti mir!

LISTEK.

Razglednice.

(Spomini na moje rokodelsko potovanje. — Števo E...)

„Veš“, dejal je skrivnostno, „napraviti morava tako, da bom pokazal doma, češ: glejte fantje, jaz imam v Ljubljani deklet!“ Narekoval mi je, jaz sem pa pisal — —

„Tako, zdaj mi pa povej še naslov!“

„Naslov pa se glasi: Gospod Jure Fister, Lisičji vrh št. 12.“

„No vidiš, še eno kronico me ne stane tole, pa mi bo toliko zabave in tudi časti pripravilo“, se je veselil.

„Jaz le čestitam tvoji bistri glavi, ki je to izumila; želim mnogo uspeha.“ Oddal sem karte na pošto.

Ko je drugo jutro petelin naznanjal dan, tisti dan, katerega večer bo — sveti večer, se je odpeljal Jure na Gorenjsko.

„Tristo kosmatih medvedov“, si je mislil, „jaz jih bom za nos potegnil. O, zdaj bom pokazal temu Grdinavemu, da Jure ni tak, da bi ga nobena ne hotela; videl bo, da imam

jaz še več deklet kot on“ in lice mu je žarelo sreče in zadovoljnosti.

Oh, kako so se razveselili mati, ko so zopet objeli svojega sina; skuhali so opoldan veliko skledo ajdovih žgancev — lepih, belih, ki so se kar drobili v ustih. In kako ponosno se je oziral drugi dan pri maši na ljudi, katerim so imponirale njegove nove hlače. Dekleta so ga škilile po strani in si v duhu slikale, da ta-le bi ne bil preslab. On jih pa danes še pogledal ni.

„Ha, še danes vam bom pokazal, da imam na izbiro boljših; videle hoste, da Jure ni brezpotrebni stroj za prebavljanje krompirja.“

„Kaj to zlomka, da še ni razglednic“, jezil se je, ko je prišel domov; „zdaj bi že morale biti tu. No, morda pridejo popoldan!“

Popoldne jih tudi ni bilo in Jure je bil ves obupan. „Presneto! kje so neki razglednice ostale? Ali morda ni pravilni naslov povedal?“ Šel je gledat hišno številko in zdelo se mu je, da to ni 12, ampak 21. In res je bilo tako; sedaj mu je bilo jasno.

Nesreča je hotela, ali pa je bil samo slučaj, da se je neki kmet na drugem koncu vasi tudi pisal Jure Fister in ravno pri tem je bila številka 12. Ni še dolgo gospodaril

mladi Jure — lanski predpust je pripeljal gori iz doline nevesto, brhko, rdečo, kakoršne so vse Gorenjke. Nobena stvar jima ni kalila ljubega miru, ki je vedno vladal v tej hiši.

Mlada gospodinja se je ravno pripravljala, da bi zakurila za kosilo, s kojim bi danes opremila božično mizo, ko ji je prinesel sosedov fant šest lepih kart.

„O ti hencaj ti, kako so lepe! kdo jih je neki poslal?“ Bere. „Ne, to so Jurčeve, saj pravim, ta ima povsodi prijatelje. Kaj je neki napisano?“ Čita od zadaj — rudečica jo oblije, „moj Bog! kdo bi si bil mislil? In kaj je na tej-le? Ljubi moj Jure! Odkar si ti odšel, nimam mira, noč in dan mislim na Tebe, saj brez Tebe ne morem živeti! Pridi zopet kmalu! Sprejmi sto poljubov od Tvoje ljubice Maričke!“ — Tako torej, rekel je, da gre na semenj v Ljubljano, pa je šel k dekletu! — Moj Bog, kdaj sem to zaslužila! Jaz ga bom oštela, da bo pomnil! Toda ne, če ga oštavam, se bo smejal; — pustim ga in proč pojdem od njega.“ In hitela je na podstrešje, oblekla novo krilo, pobrala nekatere stvari in jo odžvižgala v — pustino. Z belo ruto v roki je mahala po stezi mimo gozda, da je odskaovalo dolgo krilo in so se delale sape, da